

KERK +leven

WEEKBLAD — NUMMER 16 — 16 APRIL 2008

Klapstoel
Gabriella
Moortgat

blz. 7

Nieuwe zonden?
Echt zo
nieuw?

blz. 8

Expo '58 En wat
deed de Kerk?

blz. 12-13

hasselt
gent
mechelen
brugge
antwerpen

DIEST en Antwerpen schrappen de subsidies voor straathoekwerk, maar nemen in plaats daarvan wel overlastbemiddelaars, buurttoezichters en stadswachten in dienst. Die komen pas in actie wanneer de overlast zich voordoet. Nog goedkoper is het installeren van camera's die eventuele problemen registreren, maar dan is het kwaad natuurlijk al lang geschied. „Zo wordt de nadruk verlegd van preventief werken aan welzijn naar ingrijpen wanneer de veiligheid in het gedrang komt”, zegt Cis De Waele van het Vlaams Straathoekwerk Overleg (Vlastrov).

En hij vervolgt: „In plaats van het onveiligheidsgevoel bij de wortel aan te pakken, verkiezen politici snelle resultaten die enkel de zichtbare uitingen van de malaise wegwerken.” De oorzaak van het onveiligheidsgevoel van mensen ligt volgens hem bij het individualisme in de samenleving. „Mensen kennen elkaar niet, waardoor ze de indruk hebben niemand te kunnen vertrouwen. Een groep zogenaamde hangjongeren of daklozen wekt prompt angstige gevoelens op.”

Dat dit vaak onterecht is, bewijst een voorval in Turnhout. Vorige zomer werd de gezellige buurt

Gemeenten schrappen subsidies straathoekwerk

Vele gemeenten schrappen de subsidies voor straathoekwerk, maar voor de burgemeester van Turnhout was

2007 „het jaar van het besef”. Toen hij een groep

hangjongeren hard wilde aanpakken, suggereerde de

jeugdschepen hen eerst uit te nodigen voor een gesprek.

Nu roept de burgemeester andere beleidsverantwoord-

lijken op tot cultuur van respect en overleg. En daarin

speelt het straathoekwerk geen onbelangrijke rol.

Lieve Wouters

Praatje slaan heldendaad

aan de oevers van de slotgracht van het kasteel geteisterd door amok makende jongeren en hun nachtlawaai. De burgemeester pleitte voor een kordate aanpak. Er werd zelfs een veelplegersproject opgestart voor minderjarige plegers met een drugsproblematiek, een primeur voor Vlaanderen. Een gesprek met een delegatie van die jongeren bracht het gemeentebestuur echter tot inzicht. De problemen hadden te maken met enkelingen die hun drugs in de groep aan de man probeerden te brengen. In feite zocht het merendeel gewoon een plek om de zwoele zomeravonden samen door te brengen. De jongeren van hun kant begrepen het signaal van de gemeente en temperden zelf het nachtlawaai.

„Ze hebben een groepsgevoel, willen zich muzikaal uiten als rappers. Op straat willen ze zich rijp en zelfstandig voelen, zonder dat de politie hen om de haverklap controleert en benadert als nietsnutten”, zegt de burgemeester nu. „Eigenlijk deden onze grootouders vroeger niets anders.”

Ook Gent blijft geloven in een cultuur van overleg en trekt resoluut de kaart van het straathoekwerk. Het team bestaat nu uit een vijftiental mensen en wordt nog uitgebreid. „De dialoog en samenwerking tussen stad, straathoekwerkers, politie en hulpverlening

werpt vruchten af”, weet Cis De Waele. „Zo signaleerden de straathoekwerkers het probleem van drugs gebruikende psychiatrische patiënten die geen plaats vinden in de opvang. Dat is overigens een groot probleem in heel Vlaanderen. Sleidinge is de enige plaats waar deze mensen terecht kunnen. Maar er wordt nu voor uitbreiding gezorgd.”

Meetbaar

Maar waaruit bestaat eigenlijk het takenpakket van een straathoekwerker? „Het begint bij een praatje slaan en deelnemen aan het dagelijkse leven van mensen, op straat en op pleintjes, op café of bij mensen thuis. Zo krijgt hij een goed beeld van wat er leeft in een buurt. Belangrijk is dat ook plezante verhalen aan bod komen. Waar mag dat anders nog? Bij grotere problemen verwijst hij door naar andere sociale diensten.”

Een tweede taak bestaat uit het opbouwen van netwerken rond mensen. „Vaak zitten mensen in de problemen, omdat ze geen sociaal netwerk hebben. Ze braken met familie en vrienden, vlogen buiten uit de hulpverlening. We proberen hen daar opnieuw aansluiting te laten vinden en de band met hun familie te herstellen. Bedoeling is onszelf voor hen op die manier overbodig te maken.”

Het straathoekwerk brengt ook structurele veranderingen te weeg. Als voelsprietten van de samenleving zijn straathoekwerkers goed geplaatst om tekortkomingen in de zorg te signaleren. Die worden dan aangekaart via overleg. „Meestal kunnen die kwesties op lokaal niveau worden opgelost. Zo ontdekten we in Sint-Niklaas een harde kern heroïnegebruikers die niet bij de bedoelde hulpverlening in Gent of Antwerpen geraakte. Voor hen werd een Medisch-Sociaal Opvangcentrum (MSOC) opgericht in Sint-Niklaas.”

Maar de resultaten van straathoekwerk zijn meestal niet zo makkelijk meetbaar. „Mensen nabij zijn kun je niet in cijfers geven. Alleen kwalitatief onderzoek kan een goed beeld geven van het nut van straathoekwerk, maar dat is duur. We schrijven nu straatverhalen, dagboeken van ons werk, waaruit toch één en ander blijkt. Het beleid is gevoelig voor die individuele verhalen.”

Na het busincident van twee weken geleden werd in Antwerpen het idee geopperd om 'buurtvaders' aan te stellen, allochtone vaders die op straat een oogje in het zeil moeten houden. Misschien allereerst die straathoekwerkers toch maar terughalen?

© Kristof Ghyselincx